

připojeném k exekučnímu návrhu, neboť vědomost ta nemohla nahraditi nedostávající se soudní zabavení úroků, ani nedostatek právoplatnosti povolujícího usnesení v témž směru. Byloť na straně žalující jako vymáhající věřitelce, by k exekučnímu podání tolik vyhotovení sestavení úroků jako podstatnou část povolujícího usnesení připojila, by mimo vyhotovení pro soud určené v návrhu určeném pro soud připojeno bylo ještě sestavení úrokové nejen pro stranu vymáhající i povinnou, nýbrž i pro poddlužníka (§ 53 druhý odstavec ex. ř.). Mohla proto žalující strana, když o onom podstatném formálním nedostatku návrhu i exekučního usnesení věděla, nedostatek ten v čas před vyplacením dědičného podílu stranou žalovanou odstraniti tím, že by byla dodatečně úroková sestavení předložila soudu, a za jejich doručení soudem jako doplňku k povolujícímu a příkaznímu usnesení účastníkům, zejména straně žalované jako poddlužníci zažádala. První soud zjistiv, že žalovaná zaplatila straně žalující podle exekučních titulů, které obdržela, t. j. přesně, a jen podle jejich obsahu, tedy bez úrokového příslušenství, které pro svou naprostou neurčitost předmětem soudního zabavení býti nemohlo, a vyvodiv z toho právní závěr, že tím byla zproštěna jakékoliv povinnosti proti straně žalující, a že tudíž žalobní nárok není po právu, posoudil věc po stránce právní správně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně a stačí odkázati na vystižné a podrobné důvody napadeného rozsudku. Vycházeť jest při právním posouzení ze zjištění rozsudkových, a podle nich ani k usnesení procesního soudu povolujícímu zabavení pohledávky ani k příkaznímu usnesení exekučního soudu, která byla doručena nynější žalované jako poddlužníci, nebylo připojeno sestavení úroků. Správně odvolací soud usoudil, že jest nerozhodno, dověděla-li se snad žalovaná poddlužnice soukromě o výši úroků v sestavení žalující strany připojeném k exekučnímu návrhu, ana tato skutečnost nebyla jí sdělena přímo soudem jako podstatná část povolujícího usnesení. Bylo věcí žalobkyně, by zařídila, by úroky jako příslušenství vymáhané pohledávky (§ 54 čís. 2 ex. ř. § 63 čís. 2 ex. ř.) byly v návrhu určité vyznačeny a, když výpočet jejich nepojala do návrhu samého, ač tomu nic nepřekáželo, by připojila výpočet jako nerozlučnou část též ke stejnopisu pro poddlužníci určenému a se postarala o nápravu, když se tak původně nestalo. K soukromému sdělení žalovaná nebyla nucena přihlížeti. I v tom jest souhlasiti s odvolacím soudem a odkázati na jeho správné důvody, které nebyly vývody dovolání vyvráceny.

Čís. 13574.

Může-li filiálka samostatně z obchodů žalovati, vymoci si exekuční titul a na jeho základě vésti exekuci, jest proti ní jako samostatnému podmětu podati i žalobu o nepřípustnost exekuce, kterou vede.

(Rozh. ze dne 25. května 1934, Rv I. 907/34.)

Bance československých legií, filiálka v Kolíně, byla povolena proti žalobci exekuce vnucenou dražbou nemovitosti k vydobytí peněžité pohledávky. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce nepřípustnosti exekuce na Bance československých legií v Praze. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Z provedených důkazů jest patrno, že Banka československých legií, filiálka v Kolíně jest oprávněna uzavírat samostatné obchody v oboru bankovním a že obchody uzavírá představenstvo filiálky, jehož výkonným orgánem jest ředitelství filiálky a že platnost obchodů filiálky není závislá na schválení ústředny a že také filiálka jest v obchodním rejstříku zapsána jako samostatná firma a že také v souzeném případě uzavřela Banka československých legií, filiálka v Kolíně obchod se žalobcem zcela samostatně. Z toho patrno, že Banka československých legií, fil. v Kolíně jest samostatným subjektem právním a že může býti žalována z obchodů samostatně uzavřených a jak je nesporným také žalovala nynějšího žalobce a vedla proti němu exekuci a byla jí povolena proti dlužníku exekuce vnucenou dražbou. Nepřípustnost této exekuce se právě namítá. Když Banka československých legií, fil. v Kolíně může samostatně žalovati a byla žalována a podle § 35 ex. ř. jest vždy rozhodnuto o námitkách proti vymáhanému nároku a tento nárok právě vznikl Bance československých legií, filiálce v Kolíně a nikoliv straně žalované, právem prvý soud vyhověl námitce nedostatku pasivní legitimace a žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel prezírá vůbec nenapadená skutková zjištění nižších soudů, podle nichž Banka československých legií, filiálka v Kolíně jako protokolovaná firma je oprávněna uzavírat samostatně obchody v oboru bankovním, jichž platnost není závislá na schválení její ústředny v Praze. Bylo dále bez odporu zjištěno, že tato filiálka uzavřela samostatně obchod se žalobcem, vymohla si proti němu exekuční titul a sama vedla proti němu exekuce, zejména i exekuci nucenou dražbou nemovitostí, jejíž nepřípustnosti se žalobce v tomto sporu domáhá proti žalované. Ke všem těmto úkonům byla tato filiálka oprávněna jako samostatný právní podmět, poněvadž šlo o věc se vztahující na tuto filiálku, tato byla jediné vymáhající věřitelkou proti žalobci i s hlediska žaloby o nepřípustnost exekuce (§ 35 ex. ř.), a nikoli ústředna-žalovaná. Nelze tudíž důvodně s hlediska této žaloby považovati filiálku a ústřednu banky za jednu a touž osobu, jak mylně se domnívá dovolatel. Nejsou také na újmu právní samostatnosti filiálky dovolatelem tvrzené okolnosti, jako, že jí nepatří vlastnický dům, v němž je její závod v Kolíně, nebo že oznamuje ústředně uzavřené obchody a zasílá jí o tom opisy protokolů, a konečně, že v určitých případech je nutné schválení ústředny a že nemá samostatných stanov, poněvadž tyto okolnosti nejsou rozhodné pro právní jsoucnost filiálky, nýbrž rozhoduje jediné, aby filiálka vyvíjela samostatnou kupeckou činnost a aby vedoucí činitelé vystupovali na venek samostatně (rozhodnutí čís. 5820 sb. n. s.). Tyto rozhodné okolnosti byly v souzeném případě zjištěny. Z té pak okolnosti, že kolínská filiálka posílá žalované

bance seznamy uzavřených obchodů s protokoly a si vyžaduje ve vyjímecných případech její schválení, nelze vyvozovati rozpor se spisy, uvedl-li odvolací soud v rozsudku, že platnost obchodů filiálky není závislá na schválení centrály, poněvadž tento závěr se shoduje v příčině sporného obchodu s výpověďmi svědků; zaslání opisů protokolů se děje z důvodů evidence (čl. 9 p. v.). Že by věc žalobcova byla rázu vyjímecného, k němuž filiálka potřebovala schválení ústředny, žalobce ani netvrdil. Vychází-li se ze skutkových zjištění nižších soudů, jest souhlasiti též s jejich právním názorem, že námitka nedostatku pasivní legitimace žalované jest opodstatněna. Poukaz dovolatelův na rozhodnutí čís. 3194 sb. n. s. tu nedopadá, poněvadž v něm šlo o žalobu na ústřednu, která byla proti zaměstnanci smluvní stranou, tedy běželo o případ skutkově odlišný od souzeného případu.

Čís. 13575.

Ustanovení § 224 čís. 8 c. ř. s., nový doslov, platí o sporech, které podle § 49 čís. 7 j. n. náležejí, nehledíc k hodnotě předmětu sporu, před okresní soudy.

Takovým sporem není, domáhá-li se hostinský na hostu zaplacení dluhu za odebrané zboží (pokrmu a nápoj).

(Rozh. ze dne 25. května 1934, R II 255/34.)

Žalobu hostinského proti hostu o zaplacení za dodané pokrmy a nápoje procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud odmítl žalobcovo odvolání pro opožděnost.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání podle zákona jednal a rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud odmítl odvolání, protože prý bylo podáno opožděně, ježto prý šlo o věc feriální podle § 224 čís. 8 c. ř. s. V tom směru jest rekurs žalovaného oprávněn. Žalobce domáhá se zaplacení dluhu za odebrané nápoje a pokrmy. Ustanovení § 224 čís. 8 c. ř. s. platí o sporech, které podle § 49 čís. 7 j. n. náležejí, nehledíc k hodnotě předmětu sporu, před okresní soudy. Jsou to rozepře, pokud jde o hostinské, mezi nimi a jejich zákazníky, cestovateli a hostmi o závazcích z jejich vzájemného poměru vznikajících. Předpis ten jest přizpůsoben §§ 970 a 1316 obč. zák. a jeví se jako kompetenční norma starého receptum cauponum. Podle svého doslovu a účelu vztahuje se na vlastní nároky z poměru mezi hostinskými a zákazníky, nelze však jej rozšiřovati na pohledávky hostinského za zboží hostem odebírané. Jestliže tedy odvolací soud, doplniv řízení, došel k závěru, že nejde o pohledávku z kontokorentního poměru mezi stranami jak měl za to soud první stolice, nýbrž o pohledávky z původního poměru mezi hostinským a hostem a jestliže pokládal spor za feriální podle § 224 č. 8 c. ř. s. a odmítl odvolání jako opožděné, učinil tak neprávem, neboť tento spor nelze podřaditi pod ustanovení § 49 čís. 7 j. n. a § 224 čís. 8 c. ř. s.